

COSSOS UNIFORMES? NO CAIGUEU EN AIXÒ, NOIS

Susie Orbach
20/06/2010
www.sinpermiso.info

Els maniquís masculins s'estan tornant cada cop més esquàlids, a mesura que una indústria multimil·lionària estén la seva missió de fer-nos a tots cada cop més insegurs.

De forma que els maniquís d'home s'estan tornant més esquàlids, mentre que la gent en general augmenta de talla. Això no té res de sorprenent. El vincle entre esqualitat i una major circumferència ha estat evident des dels dies de Twiggy [famosa i primíssima model anglesa dels anys 60], [1] quan es va exhortar a la població femenina, tan diversa en talles i mesures, a adoptar aquesta disminució de les formes femenines i, com a resultat, aquestes augmentaren.

No és que fos culpa de Twiggy, però la ubiqüitat de la seva imatge va crear en les dones la sensació de que ser estiloses era igual a ser primetes, de pit pla, amb careta d'ingènua i cabell llis. Nosaltres, les dones, i érem milions, vam tractar d'adaptar-nos a la moda. Ens vam posar a règim, massivament, una i altra vegada, i si bé els va servir a algunes -durant cert temps- la majoria de les dones va engreixar-se enlloc d'aprimar-se, conforme el cicle dels règims les posava en la via més ràpida per augmentar de pes.

Periòdicament, Rootstein, fabricant de maniquís, sotmet a una neteja aprimadora als cossos que s'exhibeixen als aparadors. Escultures cada cop més llustroses -tan escorregudes que s'han de subjectar la roba amb filferros ocults perquè s'ajustin- omplen el desplegament visual, donant a entendre que així és com han de ser els cossos. Com a conseqüència d'això s'engreixa la indústria de la bellesa, de la moda, la cosmètica, la dieta i l'exercici, a mesura que la gent s'afanya a refer els seus cossos, per acabar fracassant tan espectacularment que busquen cada cop més productes que pretenen ajudar però només causen estralls.

Aquest mercat multimilionari en lliures/dòlars/euros, tan fermament establert entre dones i noies, sofria per no poder ampliar-se. I així s'ha estès a Xina, Aràbia Saudita, Rússia, convertint el fet d'estar prima en una aspiració comú en noies i dones i rendint ingents beneficis. No és de sorprendre, doncs, que en els últims quinze anys homes i joves s'hagin vist cada cop més exposats a una mercadotècnia semblant.

Les revistes d'homes d'avui s'assemblen al Cosmopolitan de fa 20 anys. Animen als nois a recórrer a les mateixes solucions repugnants pels problemes de viure que han anat oferint-se incessantment a les dones. Transforma el teu cos, utilitza cremes hidratants, maquilla't, desfés-te d'aquestes tetes, contempla't com si fossis aquest diminut noi/home que fa gala, el cos ideal va minvant cada cop més. Aspira a això i distingeix-te per la teva capacitat d'esculpir-te un cos tal com l'imaginen els obesos de la moda. Separa't de la diversitat física que capta de forma tan esplèndid Spencer Tunick [2] en els seus cossos de carn. Fes-te un cos nou. Cree't un nou jo.

I està funcionant. Nois, joves, homes de totes les edats queden seduïts per la nova gramàtica visual que empeny als homes a fer ganyotes i buscar postures. Com més estigui allí i més sucumbim a això, major serà la talla masculina i els beneficis de les empreses que s'alimenten de transformar els cossos masculins. Nois, no ho feu. Negueu-vos a aquesta nova uniformitat. Atreviu-vos a ser físicament tan robustos i diversos com sempre heu estat. No acabeu convertits en l'últim esquer destinat a generar inseguretat corporal.

Notes:

[1] Lesley Lawson, més coneguda com a Twiggy, es va convertir en un dels cossos i cares més representatives dels anys seixanta. D'aspecte fràgil i infantil, cabells curts i ulls enormes, vestí la moda del moment: vestits escotats, minifaldilles de Mary Quant, ulleres grans, pestanyes postisses, ulls molt maquillats i mitges a l'altura dels genolls, a ratlles i de cridaners colors.

[2] Spencer Tunick, fotògraf nord-americà cèlebre per les seves fotografies de grups de despullats massius a diferents parts del món.

Susie Orbach (1946), influent psicoterapeuta, psicoanalista, escriptora i crítica social anglesa, és membre d'Anybody (www.any-body.org), una organització que promou la diversitat corporal, i cofundadora del Centre de Teràpia de Dones de Londres (Women's Therapy Centre). Col·laboradora del diari The Guardian, va ser professora visitant de la London School of Economics i ho és en l'actualitat de la New School for Social Research de Nova York. Orbach és autora de llibres molt difosos com On Eating, The Impossibility of Sex, i sobretot, Fat is a Feminist Issue, on ja abordava la qüestió de les dietes, el pes i la imatge corporal. En el seu últim llibre publicat, Bodies (2009), [La tirania del culte al cos, Paidós, Barcelona, 2010] discuteix com els cossos s'han convertit en formes d'exhibició i fabricació.